

Nașterea din nou: Ce este nașterea din nou?

Ioan 3.6: *Ce este născut din carne este carne; și ce este născut din Duh este duh.*

Introducere

Sunt puține subiecte care au dat prilej la greutăți și încurcături mai mari decât renașterea sau nașterea din nou. Foarte mulți, care însuși sunt subiecte ale acestei nașteri din nou, nu știu ce este ea și deseori sunt nesiguri dacă ei ar fi avut vreodată parte de ea. Sunt mulți care, dacă ar putea să-și exprime dorințele prin cuvinte, ar spune: „Ah, dacă aș putea odată să știu sigur că am trecut din moarte la viață! Dacă aș avea odată convingerea deplină că sunt născut din nou; ce fericit aș fi atunci!” – Așa sunt ei chinuți de teamă și îndoială zi de zi și an de an. Deseori au speranță că această schimbare mare a avut loc cu ei; dar curând se ridică iarăși ceva în ei care îi face să considere speranțele lor de odinioară ca fiind amăgiri. Ei evaluează după sentimentele și experiențele lor și nu după simplele învățături ale Cuvântului lui Dumnezeu, și din cauza aceasta în mod necesar ei trebuie să se cufunde mereu în îndoială și nesiguranță.

Mi-ar fi plăcut să întreprind împreună cu cititorul meu în lumina Sfintei Scripturi un studiu al acestui subiect așa de important și de interesant. Este de temut că așa de multe înțelegeri greșite, care sunt răspândite cu privire la acest subiect, vin din cauză că se predică nașterea din nou și roadele ei, în loc să se predice Hristos. Efectul este pus înaintea cauzei, și în mod necesar aceasta dă naștere totdeauna la încurcături de idei.

Haideți acum să studiem succesiv următoarele întrebări?

1. Ce este nașterea din nou?
2. Cum se produce nașterea din nou?
3. Care sunt urmările?

1. Ce este nașterea din nou?

Starea noastră de la natură

Mulți privesc nașterea din nou ca o schimbare a naturii vechi, produsă, fără îndoială, prin influența Duhului lui Dumnezeu. Această schimbare are loc, după părerea lor, încetul cu încetul de la o treaptă la alta, până când în cele din urmă natura veche este total subjugată. Însă această părere despre acest subiect ascunde în sine două erori: mai întâi o eroare referitoare la natura noastră veche, și apoi una referitoare la personalitatea reală a Duhului Sfânt. Ea tăgăduiește stricăciunea fără speranță a naturii umane și ea privește Duhul Sfânt mai mult ca o influență decât ca Persoană.

În ceea ce privește starea noastră adevărată de la natură, Cuvântul lui Dumnezeu o prezintă ca fiind o ruină, care nicidecum nu se poate îmbunătăți. Vrem să oferim dovezile pentru aceasta.

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toată imaginația gândurilor din inima lui era în fiecare zi numai răutate” (Geneza 6.5)

Cuvintele „toată”, „numai” și „în fiecare zi” exclud total orice idee referitoare la o tendință restauratoare a stării omului înaintea lui Dumnezeu.

Și iarăși:

„Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să înțeleagă, care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au stricat de tot: nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Psalm 14.2-3).

Aici expresiile „toți”, „nici unul”, „nici unul măcar” exclud de asemenea pe deplin o însușire de restaurare a stării omului, ca judecat în prezența lui Dumnezeu. După ce am primit o dovadă din cărțile lui Moise și una din Psalmi, să mai luăm una sau două dovezi din proroci.

„De ce să mai fiți loviți? Voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău. Tot capul este bolnav și toată inima este sfâșiată. Din tălpile picioarelor până la cap, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1.5-6).

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17.9).

„Orice făptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade” (Isaia 40.6-7).

Cele arătate mai înainte din Vechiul Testament sunt suficiente. Vrem acum să ne îndreptăm spre Noul Testament. Citim în evanghelia după Ioan 2.24-25:

„Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. Și n-avea nevoie să-I facă cineva mărturisiri despre om, fiindcă El Însuși știa ce era în om”.

„Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3.6).

Compară și cu Romani 3.9-19. Citim în continuare în Romani 8.7-8:

„Fiindcă gândirea firii păcătoase este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate. Și cei ce sunt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu.”

„Erați fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12).

Aceste citări ar putea fi multiplicat; dar nu este necesar. S-au dat dovezi suficiente, ca să ni se facă cunoscut adevărata stare a naturii umane. Omul este „pierdut” – „vinovat” – „înstrăinat” – „fără putere” – „numai rău” – și „totdeauna numai spre rău”.

Cum dar, am putea întreba justificat, ar putea fi schimbat sau îmbunătățit ceea ce este prezentat în felul acesta?

„Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un leopard petele?” (Ieremia 13.23).

„Ce este strâmb nu se poate îndrepta” (Eclesiastul 1.15).

Și cu cât cercetăm mai exact Cuvântul lui Dumnezeu cu atât mai mult vom recunoaște că metoda divină nu constă în a îmbunătăți ceea ce este decăzut și stricat, ci în a introduce ceva cu totul nou. Și tot așa este în ceea ce privește starea naturală a omului. Dumnezeu nu caută să-l îmbunătățească. Evanghelia nu intenționează să restaureze natura veche a omului, ci să-i dea o natură nouă. Nu se caută să se coase un petec nou la o haină veche, ci să se dea o haină complet nouă. Legea a căutat ceva în om, dar nu a găsit. Au fost date porunci și rânduiri, dar omul le-a folosit ca să dea la o parte pe Dumnezeu. Evanghelia, dimpotrivă, ne arată pe Hristos ca Acela care a glorificat Legea și i-a adus onoare; ea ni-l arată ca pe Acela care a murit la cruce și care a prins pe cruce toate rânduiriile și cerințele; și ea ni-l arată ca Acela care a înviat din mormânt și ca Biruitor și-a ocupat locul la dreapta Maiestății în ceruri; și în cele din urmă ne arată că toți care cred în Numele Lui sunt părtași vieții Lui de înviere și au fost făcuți una cu El (citește cu atenție următoarele locuri din Biblie: Ioan 20.31; Faptele Apostolilor 13.39; Romani 5.4-11; Efeseni 2.1-6; 13-18; Coloseni 2.10-15).

Este de cea mai mare importanță să înțelegi și să stai tare în acest adevăr de bază. Dacă eu gândesc că nașterea din nou este o anumită schimbare a naturii mele vechi și că această schimbare are loc treptat, atunci eu, ca urmare necesară, voi fi umplut cu permanentă teamă și îngrijorare, cu îndoială și frică, cu deprimare și tristețe, când observ că natura este natură și până la sfârșit rămâne natură. Nici o influență și nici o acțiune a Duhului Sfânt nu va putea vreodată să facă firea pământească spirituală. „Ce este născut din carne, este carne”, și niciodată nu poate fi altceva; și „toată carnea este ca iarba” – ca iarba ofilită. Carnea nu este niciodată prezentată în Scriptură ca ceva care poate fi îmbunătățit, ci ca ceva pe care Dumnezeu îl privește ca „mort”, și pe care noi suntem chemați „să-l omorâm” – să-l supunem și să-l detestăm în toate gândurile și căile lui. În crucea Domnului Isus vedem sfârșitul a tot ce aparține naturii noastre vechi.

„Dar cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă cu patimile și poftetele ei” (Galateni 5.24).

Nu se spune: „Cei care sunt ai lui Hristos îmbunătățesc firea păcătoasă (carnea) sau încearcă s-o îmbunătățească”; nu, ci: „Ei au răstignit-o”. Ea este complet de neîmbunătățit, și de aceea ea a fost complet înlăturată de Dumnezeu în Hristos pe cruce. Dumnezeu nu cere nimic de la firea păcătoasă, și de aceea nici noi să nu cerem. El o privește ca moartă; și tot așa trebuie s-o privim și noi. El a înlăturat-o dinaintea feței Lui, și de aceea și noi ar trebui s-o considerăm permanent așa. Dumnezeu nu o recunoaște. Ea nu are nici o existență pentru El. Desigur ea este în noi; dar Dumnezeu ne dă privilegiul frumos, ca s-o privim și s-o tratăm ca moartă, și pentru aceasta noi am fost făcuți capabili prin energia și puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi. Cuvântul Său adresat nouă este:

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus” (Romani 6.11).

Aceasta este o mângâiere nespus de mare pentru o inimă care ani la rând s-a preocupat cu lucrarea lipsită de speranță a îmbunătățirii naturi sale sau auto-îmbunătățirii. Este o mângâiere nespus de mare pentru o conștiință care în îmbunătățirea treptată a ceea ce nicidecum nu este de îmbunătățit a căutat baza pentru pacea sa. Este o mângâiere nespus de mare pentru un suflet care probabil de mulți ani a căutat cu seriozitate mântuirea, dar care a gândit că mântuirea constă în îmbunătățirea a ceea ce urăște sfințenia și iubește păcatul – carnea (firea păcătoasă)! Pentru toți aceștia este deosebit de important să înțeleagă adevărata natură a nașterii din nou. Nimeni, care nu a avut parte de așa ceva, nu-și poate imagina chinul adânc și dezamăgirea amară pe care le simte un suflet, care în iluzia zadarnică că natura este capabilă de îmbunătățire, după mulți ani de luptă constată că firea păcătoasă rămâne fire păcătoasă. Și tocmai în raport cu chinul și dezamăgirea va fi bucuria, atunci când se descoperă că Dumnezeu nu caută îmbunătățirea naturii, adică a cărnii (a firii păcătoase), că El o vede moartă în Hristos și pe noi ne vede ca vii în Hristos, una cu El și primiți în El, pentru totdeauna și veșnic. Da, pentru a fi ajuns la o înțelegere clară și deplină a acestui adevăr este necesară o eliberare divină a conștiinței și o adevărată înălțare a întregii ființe morale.

Ce este deci nașterea din nou?

Este o naștere din nou – comunicarea unei vieți noi – implantarea unei naturi noi – alcătuirea unui om nou. Natura veche rămâne ceea ce este, și natura nouă, total diferită de cea veche, este introdusă. Ea are propriile ei obiceiuri, propriile sentimente și nevoi. Și toate

acestea sunt spirituale, cerești, divine. Toate aspirațiile ei sunt îndreptate spre cer. Așa cum în natură apa se ridică permanent la înălțimea de unde a venit, tot așa prin har natura nouă, natura divină se ridică mereu spre propria ei sursă. Nașterea din nou a sufletului este ceea ce a fost nașterea lui Isaac pentru casa lui Avraam (Geneza 21). Ismael a rămas neschimbat același Ismael; dar Isaac a fost introdus. Tot așa natura veche rămâne aceeași; dar natura nouă este introdusă. „Ceea ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3.6). Acela poartă ființa sau natura sursei lui. Un copil are natura părinților lui, și un credincios este părtaș naturii divine (2 Petru 1.4).

„El ne-a născut, potrivit voci Sale” (Iacov 1.18).

Cu un cuvânt, nașterea din nou este de la început și până la sfârșit lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care lucrează, omul este subiectul fericit, favorizat al lucrării Sale. Contribuția omului nu este căutată într-o lucrare care totdeauna trebuie să poarte amprenta unei mâini atotputernice. Dumnezeu a fost singur în actul creației – și El trebuie de asemenea să fie singur în lucrarea tainică și minunată a nașterii din nou.

2. Cum se produce nașterea din nou?

Ioan 3.4-8: *Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne; ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să fiți născuți din nou. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”*

Dorința profundă a lui Nicodim

După ce am încercat prin diferite locuri din Scriptură (Partea 1: Ce este nașterea din nou?) să dovedim că renașterea sau nașterea din nou nu este o restaurare a naturi decăzute a omului, ci ea este comunicarea unei naturi noi, divine, să studiem acum cum are loc nașterea din nou, cum este ea comunicată. Acesta este un punct cu însemnătate nespus de mare, prin aceea că el este pus înaintea noastră ca o unealtă mare, pe care o folosește Duhul Sfânt ca să dea viață sufletelor moarte. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului”, și prin Cuvântul Domnului sunt chemate în viață sufletele moarte. Cuvântul Domnului este creator și dătător de viață. El a chemat lumile la existență; El cheamă păcătoșii din moarte la viață. Același glas, care a zis odată: „Să fie lumină!”, trebuie și acum să spună fiecăruia: „Să fie viață!”

În evanghelia după Ioan capitolul 3 găsim în discuția Domnului cu Nicodim multe învățături importante despre felul cum are loc nașterea din nou. Nicodim ocupa o poziție foarte înaltă în lumea religioasă, așa cum s-ar spune astăzi. El era „un om dintre farisei”, „un mai mare al iudeilor”, „un învățător în Israel”. El nu putea să ocupe o poziție mai înaltă sau mai cu influență, și totuși este foarte remarcabil că acestui om privilegiat nu-i mergea prea bine. Cu toate privilegiile lui religioase, inima lui simțea o dorință neîmplinită după ceva pe care nici fariseismul și nici întreg sistemul iudaic nu i-l putea da. Este desigur posibil că el nu putea

spune concret ce îi lipsea de fapt; dar îi lipsea ceva, căci cu siguranță altfel nu ar fi venit noaptea la Isus. Era probabil așa, că Tatăl îl atrăgea cu o mână irezistibilă dar blândă spre Fiul; și El l-a atras prin aceea că a trezit în inima lui o nevoie care nu putea fi satisfăcută de nimic din jurul lui. Acesta este un caz foarte obișnuit. Unii sunt atrași la Isus printr-o apăsare mare a păcatului, alții printr-o nevoie adânc simțită. Nicodim aparține evident ultimei categorii. Poziția lui era așa fel că excludea ideea unor vicii grosolane; și de aceea la el era mai mult un gol în inima sa decât o vină mare asupra conștiinței sale care l-a mînat la Isus. Însă în final ambele sunt aduse la același numitor. Conștiința vinovată și inima copleșită de dorință trebuie aduse ambele la Isus; căci numai El le poate satisface pe ambele – atât pe una cât și pe cealaltă. Prin marea Sa jertfă El poate îndepărta orice pată de pe conștiință, și El poate prin Persoana Sa incomparabilă împlini orice gol din inimă. Conștiința curățită prin sângele lui Isus este desăvârșit de curată, și inima umplută prin Persoana lui Isus este umplută în chip desăvârșit.

Nicodim avea ceva pe care trebuia să-l uite

Însă Nicodim, ca mulți alții în afară de el, trebuia să uite unele lucruri, înainte să poată înțelege cu adevărat să cunoască pe Isus. El avea de lepădat o povară de balast de lucruri religioase fără valoare dar care fură ochii, înainte să poată înțelege simplitatea divină a planului de mîntuire al lui Dumnezeu. El trebuia să coboare de pe cea mai mare înălțime a erudiției rabinice, ca în școala lui Isus să învețe abecedarul Evangheliei. Aceasta era foarte umilitor pentru „un om dintre farisei”, „un mai mare al iudeilor”, „un învățător în Israel”. Nu există nimic altceva la care omul să țină cu așa strășnicie ca la religia sa și la erudiția sa; și trebuie să fi fost pentru Nicodim ceva foarte neobișnuit când „un Învățător venit de la Dumnezeu” i-a zis:

„Adevărat, adevărat își spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3).

Aceasta trebuie să-l fi pus în mare încurcătură, căci el era iudeu prin naștere și ca iudeu era îndreptățit să aibă parte de toate privilegiile unui fiu al lui Avraam, când a auzit că el trebuie să se nască din nou, că el trebuie să devină subiectul unei nașteri din nou, ca să poată vedea Împărăția lui Dumnezeu. Prin aceasta toate privilegiile și distincțiile lui erau total date la o parte. Deodată a fost strigat să se coboare de pe cea mai înaltă treaptă a scării. Un fariseu, un mai mare, un învățător nu era câtuși de puțin mai aproape de această Împărăție cerească decât era cel mai repudiat dintre fiii oamenilor. Aceasta era foarte umilitor! Dacă ar fi putut să ia cu el toate privilegiile și distincțiile lui și le-ar fi putut socoti în această Împărăție nouă, aceasta ar fi fost ceva deosebit. I-ar fi asigurat acolo cel puțin o poziție care era mai presus de poziția unui curvar sau a unui vameș. Dar acum, când i s-a spus că trebuie să se nască din nou, nu i-a mai rămas nimic de laudă. Și aceasta era, repet, deosebit de umilitor pentru un om așa de erudit, așa de religios și cu așa mare influență.

Era însă la fel de lipsit de sens, precum era de umilitor.

„Nicodim l-a zis: »Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?«” (versetul 4).

Cu siguranță, nu. Printr-o a doua naștere naturală nu ar fi câștigat mai mult decât prin prima. Dacă un om firesc s-ar putea întoarce de zece mii de ori în pântecele mamei sale și s-ar naște, el nu ar fi nimic altceva decât un om firesc; „căci ceea ce este născut din carne este carne”. Fă

cu carnea, cu natura umană, ce vrei, nu vei putea s-o schimbi sau s-o îmbunătățești; nimic nu poate schimba carnea în duh. Te poți înălța până la rangul unui fariseu, al unui mai mare al iudeilor, al unui învățător în Israel – și mai sus nici nu ai putea fi pus -, dar toate acestea sunt numai lucruri firești. Dacă acestea ar fi înțelese mai bine și de mai mulți, nu s-ar mai face mii de eforturi și lucrări neroditoare. Carnea (firea pământească) nu are nici o valoare. În sine însuși ea este numai iarbă ofilită; eforturile ei cele mai evlavioase, calitățile și privilegiile ei religioase, faptele ei de dreptate au fost numite prin penița inspirației divine „o haină mânjită” (Isaia 64.6).

Cum are deci loc nașterea din nou?

Să privim acum felul în care Domnul răspunde la acel „cum” al lui Nicodim. Este deosebit de interesant.

„Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne; ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să fiți născuți din nou. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” (Ioan 3.5-8)

Aici suntem clar învățați că nașterea din nou are loc prin „apă și Duh”. Un om trebuie să fie născut din apă și din Duh, înainte să poată vedea Împărăția lui Dumnezeu sau să poată pătrunde în tainele ei adânci și cerești. Nici ochiul muritor cel mai ager nu este capabil să vadă Împărăția lui Dumnezeu, și nici mintea omenească cea mai strălucită nu poate pătrunde în tainele ei.

„Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2.14).

„Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” – S-ar putea ca mulți să nu știe ce înseamnă „să fi născut *din* apă”. Această expresie a devenit realmente cauza multor dispute și multor certuri. Numai dacă se compară locurile din Scriptură unul cu altul se poate ajunge la înțelegerea adevărată a unui loc deosebit. Este un har deosebit pentru creștinul neînvățat – pentru cercetătorul simplu al acestei Cărți sfinte -, că el nu are nevoie decât să caute în această Carte, ca să înțeleagă sensul adevărat al unui loc din Scriptură.

Cuvântul lui Dumnezeu ca instrument pentru nașterea din nou

Ce se înțelege deci prin expresia „născut din apă”? Vrem să răspundem la această întrebare prin citarea unor locuri din Scriptură. În evanghelia după Ioan 1.11-13 citim:

„A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor, celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.”

Din locul acesta învățăm că oricine crede în Numele Domnului Isus este născut din nou, aceasta înseamnă din Dumnezeu. Acesta este sensul simplu al locului acesta. Toți cei care prin puterea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, cred în Dumnezeu, Fiul, sunt născuți din Dumnezeu, Tatăl. Sursa mărturiei este divină; subiectul mărturiei este divin și puterea, care ne face capabili de a primi mărturia, este divină. De aceea, în loc să mă preocup cu mine însumi,

și să întreb, așa cum a întrebat Nicodim: „Cum pot să mă nasc din nou?”, eu mă bazez prin credință pe Domnul Isus și astfel nașterea din nou a avut loc deja. Toți care își pun încrederea în Hristos, au primit o viață nouă și au fost născuți din nou.

Mai departe:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut *din moarte* la viață” (Ioan 5.24).

„Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6.47).

„Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20.31).

Toate aceste locuri din Scriptură dovedesc că simpla primire a mărturiei despre Hristos este singura cale pe care noi putem primi această viață nouă și veșnică. Toți, care cred această mărturie au această viață nouă – această viață veșnică. Observă că nu sunt aceia care spun numai că ei cred, ci aceia care cred cu adevărat, potrivit sensului cuvântului din locul citat anterior. În Hristos, pe care Îl revelează Cuvântul, precum și în fiecare Cuvânt care Îl revelează, este putere dătătoare de viață.

„Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi” (Ioan 5.25).

Și apoi, pentru ca neștiința să nu se mire și necredința să batjocorească la gândul că sufletele moarte aud, se adaugă:

„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecării.” (Ioan 5.28-29)

Domnul Isus Hristos poate atât sufletele moarte cât și trupurile moarte să le facă să audă „glasul Său dătător de viață”. Prin glasul Său puternic El dă viață atât trupurilor cât și sufletelor. Dacă cel necredincios și cel care se îndoiește de acest adevăr găsește ceva de despăcat firul în patru și să critice, aceasta este numai din cauză că el pune gândirea lui deșartă ca etalon pentru ceea ce ar trebui să fie, și astfel exclude complet pe Dumnezeu. Aceasta este o treaptă înaltă de nebunie.

Probabil cititorul se vede îndemnat să întrebe: Ce au toate acestea a face cu înțelesul cuvântului „apă” din Ioan 3.5? Ele au a face, în sensul că ele arată că nașterea din nou, viața nouă, ia naștere și este făcută cunoscut prin glasul lui Hristos; și acest glas este Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum citim în Iacov 1.18:

„Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului.”

Și tot așa și în 1 Petru 1.23:

„Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.”

În aceste două locuri Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat categoric ca instrument prin care se produce nașterea din nou. Iacov explică, că noi am fost născuți „prin Cuvântul adevărului”, și Petru că noi am fost „născuți din nou prin Cuvântul viu”. Dacă Domnul nostru vorbește despre „nașterea din apă”, este evident că El prezintă „Cuvântul” sub imaginea caracteristică a „apei” – o imagine, pe care un „învățător în Israel” ar fi trebuit s-o înțeleagă, dacă el ar fi citit atent Ezechiel 36.25-27.

În epistola către Efeseni găsim, chiar dacă nu direct în legătură cu nașterea din nou, un pasaj frumos, în care Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat în imaginea apei:

„Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească; curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt.” (Efeseni 5.25-26)

Domnul spune ucenicilor Săi:

„Acum voi sunteți curați din cauza cuvântului pe care vi l-am spus.”

Și cu privire la acea curățire El le mărturisește în Ioan 13.10:

„Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat.”

Și în epistola către Tit 3.5-7 citim:

„El ne-a mântuit nu pentru faptele pe care noi le-am făcut în dreptate, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru.”

Din toate aceste locuri citate învățăm că Cuvântul lui Dumnezeu este unealta mare, de care Se folosește Duhul Sfânt, ca să cheme la viață sufletele moarte. Acest adevăr este confirmat într-un mod deosebit de interesant în discuția Domnului cu Nicodim; căci în loc să răspundă la întrebarea lui – pe care o pun mulți – „Cum poate avea loc așa ceva?”, El pune pe acest învățător din Israel înaintea „șarpelui de aramă”, ca în exemplul acesta să-l învețe această lucrare simplă. Izraelitul mușcat de șarpe a fost odinioară vindecat pe deplin prin simpla privire la șarpele de aramă; și tot așa păcătosul mort primește acum viața printr-o simplă privire la Isus pe cruce și la Isus înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Izraelitului nu i s-a spus să se uite la rana lui, cu toate că simțământul rănii sale era cel care l-a determinat să privească; și tot așa păcătosului mort nu i se spune să privească la păcatele sale, cu toate că simțământul păcatelor sale îl determină să privească. O privire la șarpele de aramă a vindecat pe izraelit, o privire la Isus a adus la viață pe păcătosul mort. Izraelitul nu trebuia să privească a doua oară la șarpele de aramă, pentru ca să fie vindecat, și păcătosul nu trebuia să privească a doua oară, pentru ca să primească viața. Nu felul în care el privea, ci subiectul la care el privea era cel care-l vindeca pe izraelit; și tot așa nu felul în care păcătosul privește este cel care dă viață păcătosului, ci Subiectul spre care el privește.

„Priviți la Mine și veți fi mântuiți, toate marginile pământului” (Isaia 45.22).

Aceasta era lecția mare, pe care Nicodim trebuia s-o învețe; acesta este răspunsul la întrebarea „cum?”. Când un om începe să despice firul în patru cu privire la nașterea din nou, el va ajunge să se încurce; dar dacă el crede în Isus, atunci el este născut din nou. Minte omenească nu va putea niciodată să înțeleagă nașterea din nou; dar Cuvântul lui Dumnezeu o face să aibă loc. Mulți au neclarități în privința aceasta sau chiar rătăcesc. Ei se preocupă cu procesul nașterii din nou, în loc să se ocupe cu Cuvântul care produce nașterea din nou; și în felul acesta ajung în încurcătură și confuzie. În loc să privească la Hristos, privesc la ei înșiși; și deoarece între subiectul la care noi privim și efectul privirii este o legătură de nedespărțit, putem ușor înțelege care trebuie să fie efectul când privim la noi înșine. Ce ar fi câștigat un izraelit, dacă s-ar fi uitat la rănilor lui? Nimic. Dar ce a câștigat el prin privirea la șarpele de aramă? Sănătatea lui. Și ce câștigă un păcătos, când privește la sine însuși? Nimic. Dar ce câștigă el când privește la Isus? „Viața veșnică”.

3. Care sunt urmările nașterii din nou?

1 Ioan 3.1-3: *Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.*

Romani 8.14-17: *Căci toți care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El.*

Introducere

După ce am răspuns la întrebările: „Ce este nașterea din nou?” și „Cum se produce nașterea din nou?”, vrem să privim „urmările nașterii din nou” – un punct cu importanța cea mai mare.

Cine este în stare să evalueze așa cum se cuvine rezultatul mare de a fi un copil al lui Dumnezeu? Cine poate să exprime sentimentele și simpatiile care aparțin acelei înrudiri nobile și sfinte, în care pășește sufletul prin nașterea din nou? Cine poate descrie pe deplin acea părtășie profundă la care este îndreptățit un copil al lui Dumnezeu s-o savureze cu Tatăl său?

Diferența între viață și pace

Este foarte important să se înțeleagă corect diferența între viață și pace. Viața este urmarea unirii noastre cu persoana lui Hristos; pacea este rezultatul unei lucrări terminate.

„Cine are pe Fiul, are viața” (1 Ioan 5.12).

Dar:

„Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu ...” (Romani 5.1).

El a făcut „pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20).

De îndată ce omul acceptă în inima lui adevărul simplu al Evangheliei, el devine un copil al lui Dumnezeu. Adevărul, pe care el Îl primește în sine însuși, este „sămânța care nu poate putrezi” a „firii dumnezeiești” (1 Petru 1.23; 2 Petru 1.4). Mulți nu știu câte lucruri sunt legate cu acea primire în simplitate a Evangheliei. Așa cum în domeniul natural copilul unui nobil nu poate înțelege privilegiile diferite ale rudeniei în care el stă, tot așa este și în har. S-ar putea ca eu să fiu neștiutor cu privire la rudenia în care eu stau și la privilegiile acesteia; dar chiar fără să iau în seamă aceasta, eu stau în aceasta, și pentru că stau în ea, eu am simțămintele și înclinațiile specifice ei; și eu sunt dator să mă ocup cu ele și să le permit să se dedice neconstrâns subiectului lor natural – cu Acela care „m-a născut prin Cuvântul adevărului” (Iacov 1.18).

Este privilegiul meu, să savurez râul bogat al dragostei părintești, așa cum el curge de la sânul lui Dumnezeu, și să răspund la această dragoste prin puterea Duhului care locuiește în mine. „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.2). El ne-a făcut așa. El a acordat acest privilegiu rar și minunat credinței simple în adevărul Său (Ioan 1.12). Noi nu obținem această poziție înaltă prin „faptele dreptății, pe care noi le-am făcut” sau le-am fi putut face, ci simplu „El ne-a mântuit prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, fiind îndreptățiți prin harul Lui, să devenim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice” (Tit 3.5-7). Noi am fost chemați să devenim „fii” și am fost făcuți „moștenitori”; și toate acestea prin credința în adevărul Evangheliei, care este „sămânța care nu poate putrezi” a lui Dumnezeu.

Viața

Să ne gândim la cel mai mare păcătos, care până acum a dus o viață de ateist. Dacă un astfel de om având simțământul păcatelor lui – căci altfel el nu va dori har – primește în inima lui Evanghelia curată a lui Dumnezeu, dacă el în recunoaștere sinceră a vinovăției lui crede din inimă că „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, și că El a fost îngropat și că El a înviat a treia zi, după Scripturi”, el devine imediat un om pe deplin salvat, justificat înaintea lui Dumnezeu. Prin faptul că el primește în inima lui mărturia simplă despre Hristos, el primește o viață nouă. Hristos este Adevărul și Viața, și dacă noi primim adevărul, primim pe Hristos, și dacă primim pe Hristos, în felul acesta avem viața:

„Cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3.36).

Când primește el această viață? În aceeași clipă, în care el crede:

„Prin credință aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20.31).

Adevărul despre Hristos este sămânța vieții veșnice; și acolo unde acest adevăr este crezut, acolo este dată viața.

Observă bine, că aceasta este ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu asigură. Este o chestiune a mărturiei divine, și nu a simțământului omenesc. Noi nu primim viața prin aceea, că noi simțim ceva în noi, ci prin aceea că noi credem ceva despre Hristos, și acest Ceva îl avem pe baza autorității Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu, „Sfânta Scriptură”. Este important să se înțeleagă corect aceasta. Mulți caută *în ei înșiși* dovezi ale acestei vieți noi, în loc să privească *în afara* lor la subiectul care le dă viața. Este adevărat că, „cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturia în sine însuși” (1 Ioan 5.10). Dar amintesc că este mărturia unei vieți care se obține prin credința în Fiul și nu prin privirea la sine însuși; și cu cât mă preocup mai mult cu Hristos, cu atât mai sigură și mai satisfăcătoare devine mărturia în mine. Dacă eu fac mărturia din mine subiectul preocupărilor mele, atunci voi fi plin de îndoieli și nesiguranță; dar dacă fac pe Hristos subiectul preocupărilor mele, atunci voi avea mărturia în toată puterea ei divină și adevărul ei divin. În privința aceasta este necesară claritate deosebită, deoarece inimile noastre sunt foarte înclinate să facă ceva din noi baza păcii și siguranței noastre, în loc să se bazeze exclusiv pe Hristos. Cu cât ne legăm mai simplu de Hristos și renunțăm la toate celelalte, cu atât mai mult vom deveni plini de pace și fericire; dar de îndată ce ne îndepărtăm privirea de la El, pacea noastră este tulburată; devenim neliniștiți și nefericiți.

Pacea

Este deci deosebit de necesar să căutăm să înțelegem diferența între viață și pace în exactitatea Sfintei Scripturi. Viața, așa cum am văzut, este urmarea legăturii noastre cu persoana lui Hristos, pacea este rezultatul credinței în lucrarea făcută de El. Foarte des întâlnim suflete vii, care din cauza primirii lor la Dumnezeu sunt umplute de tristețe și neliniște. Ele cred cu adevărat în Numele Fiului lui Dumnezeu și crezând au viața; dar deoarece nu văd desăvârșirea lucrării lui Hristos cu privire la păcatele lor, conștiința lor este neliniștită, în loc să aibă pace. Vrem să luăm un exemplu. Dacă punem o piatră de cincizeci de kilograme pe pieptul unui om mort, el nu va simți nimic; și chiar dacă vom pune o a doua, o a treia piatră sau o a patra și așa mai departe, el nu va simți nimic. De ce nu? Deoarece el nu are viață. Vrem să presupunem că deodată ar veni viața în el; care va fi atunci urmarea? Greutatea mare de pe pieptul lui îi va pricinui un simțământ deosebit de dureros. Ce ar fi acum necesar, ca să-i facem posibil savurarea deplină a vieții primite? Fără îndoială, îndepărtarea poverii.

Tot așa este și cu păcătosul care a primit viața prin credința în Numele Fiului lui Dumnezeu. Atâta timp cât a fost în starea de moarte spirituală, el nu a avut nici un simțământ spiritual și nu știa de nici o povară; dar venirea vieții spirituale i-a produs simțăminte spirituale; și el simte acum povara de pe inima lui și de pe conștiința lui, și nu știe cum să scape de ea. El nu vede tot ce este inclus în credința în singurul Fiu al lui Dumnezeu. El nu vede că Hristos este atât dreptatea lui cât și viața lui. El are nevoie de o privire simplă la ispășirea înfăptuită de Hristos, prin care toate păcatele lui au fost aruncate în marea uitării veșnice și el însuși a intrat în favoarea deplină a lui Dumnezeu. Aceasta, și numai aceasta, poate îndepărta povara grea de pe inima lui și oferi odihna profundă sufletului, care nu poate fi tulburată de nimic.

Dacă mă gândesc la Dumnezeu ca Judecător și la mine ca păcătos, atunci eu am nevoie de sângele crucii, ca să mă aducă pe drumul dreptății în prezența Sa. Eu trebuie să înțeleg pe deplin că orice cerință, pe care Dumnezeu, Judecătorul drept, o avea față de mine, păcătosul vinovat, a fost împlinită în chip divin și pentru veșnicie prin „sângele scump al lui Hristos”. Aceasta dă pace sufletului meu. Eu văd, că prin acel sânge „Dumnezeu este drept și îndreptățește pe cel care are credința în Isus” (Romani 3.26). Eu învăț, că Dumnezeu a fost glorificat la cruce din cauza păcatelor mele, da, că toată problema păcatului a fost pe deplin înlăturată și rezolvată între Dumnezeu și Hristos, în singurătatea adâncă și solemnă a Golgotei. În felul acesta a fost îndepărtată povara mea; a fost anulată, îndepărtată greutatea care mă amenința să mă strivească, vina mea. Pot respira liber; am pace desăvârșită. Sunt așa de liber cum numai sângele lui Hristos mă poate face. Judecătorul S-a declarat mulțumit cu privire la păcat, și anume prin aceea că El a înviat dintre morți pe Garantul păcătosului și L-a așezat la dreapta Maiestății în ceruri.

Un loc în inima Tatălui

Mai există ceva cu o valoare inestimabilă. Eu mă văd nu numai ca un păcătos vinovat căruia i s-a deschis un drum pe care am acces la Dumnezeu, Judecătorul drept, ci eu văd cum Dumnezeu după planurile veșnice ale dragostei Sale, care alege, m-a născut prin Cuvântul adevărului, m-a făcut copil al Său, m-a introdus în familia Sa și m-a așezat înaintea Sa într-un așa fel că pot să am cea mai intimă părtașie cu El, ca Tată al meu, în mijlocul tuturor manifestărilor de dragoste plăcută ale cercului familiei divine. Aceasta este evident o altă

latură a poziției și caracterului credinciosului. Nu mai este problema, cum ar putea el să aibă conștiința sigură și liniștitoare înaintea lui Dumnezeu, că orice cerință justificată adresată lui a fost pe deplin satisfăcută. De fapt aceasta are o valoare deosebit de mare pentru orice inimă încărcată de vină; dar aici este mult mai mult decât numai aceasta. Dumnezeu este Tatăl meu și eu sunt copilul Lui. El are o inimă de tată și în toate slăbiciunile și nevoile mele eu mă pot baza pe dragostea afectuoasă a acestei inimi. El nu mă iubește pentru ceea ce eu sunt capabil să fac, ci pentru că sunt copilul Lui. – Privește la un copilăș neajutorat; el este subiectul grijii și îngrijirii permanente. El este total inapt să provoace într-un fel oarecare interesele tatălui, și cu toate acestea el este nespus de mult iubit de tatăl său, că tatăl nu-l va schimba nici cu zece mii de lumi. Și dacă așa stau lucrurile cu un tată pământean, cum va fi cu tatăl nostru ceresc? El ne iubește nu pentru ceea ce putem noi face, ci pentru că noi suntem copiii Lui.

„Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului” (Iacov 1.18).

Ne-a fost tot așa de posibil să câștigăm un loc în inima Tatălui precum era posibil să satisfacem cerințele unui Judecător drept. Totul este numai prin harul liber. Tatăl ne-a născut; și Judecătorul a găsit un preț de răscumpărare (Iov 33.24). Noi suntem datori atât față de unul cât și față de celălalt.

Ne-am putea gândi ca noi, cu toate că eram total incapabili, prin faptele noastre să ne câștigăm un loc în inima Tatălui sau să împlinim cerințele unui Judecător drept, față de care suntem necondiționat responsabili „să credem mărturia, pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său” (1 Ioan 5.9-10). Spun aceasta, pentru cazul că printre cititori poate fi cineva care se ascunde sub dogma unei teologii unilaterale și refuză să creadă mărturia simplă a lui Dumnezeu. Sunt mulți – și oameni înțelepți – care, atunci când sunt solicitați serios să primească Evanghelia harului lui Dumnezeu, stau cu răspunsul pregătit: „Nu pot să cred, dacă Dumnezeu nu-mi dă putere ca să cred; de asemenea, eu nu voi primi această putere, dacă nu fac parte dintre cei aleși. Dar dacă aparțin celui număr favorizat, atunci voi fi mântuit – dar dacă nu aparțin, nu pot face nimic.”

Aceasta este, cum am spus, o teologie absolut unilaterală; și nu numai aceasta, ci și concluziile, care sunt trase din această parte, sunt de așa fel, că ele conduc la credința absurdă și deosebit de periculoasă a unei sorți de neevitat, prin care responsabilitatea omului este total distrusă și guvernarea morală a lui Dumnezeu este total dezonorată. Omul merge fără grijă în întâmpinarea pierzării proprii și Dumnezeu este făcut urzitorul necredinței lui. Aici cu adevărat, la nedreptate se adaugă nerușinarea. Mai întâi Dumnezeu este făcut mincinos, și după aceea El este învinovățit, că este cauza necredinței. Dragostea Lui oferită este lepădată și El este blamat de această lepădare. Aceasta este realmente cea mai obraznică răutate, cu toate că ea, așa cum s-a remarcat, se bazează pe o teologie unilaterală. Va crede cineva că astfel de concluzii neîntemeiate vor putea chiar și pentru un moment dăinui înaintea împăratului groazei sau a scaunului de judecată al lui Hristos? Va fi un suflet în regiunile întunecate ale condamnaților care va avea curajul să acuze pe Dumnezeu, că El este cauza condamnării lui? O, nu, astfel de vorbiri nebune sunt numai pe pământ, dar niciodată nu vor fi în iad. Dacă oamenii vor intra în iad, atunci se vor acuza pe ei înșiși. În cer ei vor lăuda pe Miel. Cei pierduți, lor înșiși își datorează pierzarea lor, în timp ce cei mântuiți datorează lui Dumnezeu salvarea lor.

Când sufletul care nu a vrut să se pocăiască va trece prin spațiul restrâns al timpului în oceanul nesfârșit al veșniciei, va avea parte de profunzimea și puterea deplină a acelor cuvinte serioase: „Eu am vrut, dar voi nu ați vrut” (Matei 23.37; Luca 13.34). Este cu adevărat

responsabilitatea omului să cunoască atât Cuvântul lui Dumnezeu cât și nemărginirea lui Dumnezeu. Omul consideră imposibil să constituie un sistem în care fiecare adevăr își are locul potrivit. Dar omul nici nu este chemat să construiască sisteme, ci să creadă o mărturie simplă și prin aceasta să devină salvat. Dumnezeu poruncește acum „tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17.30). Această poruncă, de a se pocăi, este întemeiată pe o revelație a dragostei lui Dumnezeu – o dragoste, care este așa de frumoasă, de clară, de deplină, de liberă și de puternică, că nimeni nu poate scăpa de ea, cu excepția aceluia care refuză să audă Cuvântul și să asculte de El -, aceia care preamăresc fatalismul, credința într-o soartă inevitabilă, și nu vor să primească că Dumnezeu poate să exprime dragostea Sa sau că inima omului se poate topi sub influența acestei dragoste desăvârșite.

Alte rezultate ale nașterii din nou

După ce am spus aceasta spre atenționarea aceluia care ar putea fi în pericol să cadă sub puterea concluziilor amintite mai înainte, vrem să ne mai ocupăm puțin cu rezultatele nașterii din nou, așa cum sunt ele văzute în educarea în casa Tatălui.

Ca și copiii ai lui Dumnezeu noi avem acces liber la toate privilegiile casei Sale; și cu adevărat educarea casei Sale este un privilegiu la fel de bun ca și toate celelalte privilegii. Stă la baza înrudirii, în care Dumnezeu ne-a așezat, ca El să ne educe. Un tată educă pe copiii săi, deoarece ei sunt copiii lui. Dacă eu văd un copil străin că face ce nu se cuvine, eu nu sunt chemat să-l educ. Eu nu am gradul de rudenie al unui tată față de el și drept urmare nu cunosc nici simțămintele acestei înrudirii și nici responsabilitatea ei. Eu trebuie să am o relație de rudenie ca să cunosc simțămintele proprii ei. Deoarece Dumnezeu, Tatăl nostru, în harul și credințioșia Lui mare privește spre noi în toate căile noastre, El nu va permite nimănui să ne facă nouă ceva, sau la ceea ce este în jurul nostru. care ar fi nedemn de El sau ar deranja pacea noastră și fericirea noastră.

„Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au disciplinat și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei ne disciplinau pentru puține zile, cum credeau ei că este bine; dar El, pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Sale” (Evrei 12.9-10).

Deci educarea este un privilegiu pozitiv, prin aceea că ea este o dovadă a purtării de grijă a Tatălui nostru și are drept scop participarea noastră la sfințenia divină.

Însă noi nu trebuie să uităm, că noi trebuie să privim educarea din partea Tatălui nostru în lumina feței Sale părintești și tainele adânci ale guvernării Sale morale în lumina dragostei Lui afectuoase. Dacă pierdem aceasta din vedere vom cădea cu privire la noi înșine într-un duh de sclavie și cu privire la alții într-un duh de judecător. Însă ambele sunt în contradicție directă cu Duhul lui Hristos. Toate acțiunile Tatălui nostru cu noi au loc într-o dragoste desăvârșită. Când El ne dă pâine, atunci este dragoste; și când El trebuie să ne disciplineze, este de asemenea dragoste. „Dumnezeu este dragostea.” – Deseori este așa, că „de ce” și „pentru ce” în căile Lui deosebite cu noi nu sunt înțelese de noi; totul pare întunecat și inexplicabil. Ceața care înconjoară duhul nostru este deseori așa de densă și de grea, că ea ne împiedică să preluăm în noi razele luminoase și aducătoare de înseninare ale feței Tatălui nostru. Acesta este un moment de încercare – o adevărată criză în istoria sufletului. Prin incapacitatea noastră de a înțelege tainele adânci ale guvernării divine suntem în pericol mare să pierdem simțământul dragostei divine. Într-un astfel de timp și satan este foarte preocupat

să se folosească de săgețile lui înflăcărâte și să folosească șoaptele lui întunecate și diabolice. Și situat astfel între chibzuielile necurate dinăuntru și șoaptele îngrozitoare din afară, sufletul este în pericol să piardă echilibrul și să fie scos din poziția măreață de liniște în dragostea divină, oricare ar fi guvernarea divină.

Așa stau lucrurile cu sufletul nostru, când suntem supuși la o încercare deosebită a mâinii lui Dumnezeu; dar efectul cu privire la alții este de asemenea rău. Cât de des sub masca dragostei am descoperit în noi un duh de judecător, atunci când am văzut un copil al lui Dumnezeu în situații triste cu privire la trup, suflet sau starea materială! În privința aceasta ar trebui să veghem cu foarte mare grijă. Noi nu avem voie să gândim că orice disciplinare sau încercare venită din mâna lui Dumnezeu ar trebui pusă pe seama unui păcat deosebit al persoanei respective. Acesta ar fi un principiu total fals. Acțiunile lui Dumnezeu au atât scopul de a preveni răul, cât și de a alina răul. – Să luăm un exemplu. Copilul meu este la mine în cameră și savurează toată intimitatea care aparține relației noastre de rudenie. În acest timp intră cineva în cameră, despre care eu știu că vrea să-mi facă cunoscut lucruri pe care copilul meu nu trebuie să le audă. Fără să numesc vreun motiv îi cer să iese afară. Dacă el nu are deplină încredere în dragostea mea, acțiunii mele i s-ar putea presupune tot felul de intenții false. Ar putea să-și stoarcă creieri cu privire la „de ce” și „pentru ce” până aproape să ajungă să se îndoiască de dragostea mea. Însă mai târziu, când eu voi fi iarăși singur, îl voi chema la mine și îi voi explica toate lucrurile și în experiența înnoită a dragostei tatălui el uită bănuiala tristă din momentele întunecate. Nu rareori se petrece așa cu inimile noastre sărmene cu privire la călăuzirea divină, atât cu noi cât și cu alții. Noi ne stoarcem creierii, când ar trebui să stăm liniștiți; ne îndoim, când ar trebui să ne încredem.

Încrederea deplină în dragostea Tatălui nostru este adevăratul mijloc de vindecare în toate lucrurile. Noi ar trebui permanent să ținem cu tărie certitudinea acelei dragoste nesfârșită, neschimbătoare și veșnică, care ne-a scos din starea noastră josnică și pierdută și ne-a făcut „fii ai lui Dumnezeu”. El niciodată nu ne va lăsa și nu ne va părăsi, până când vom intra în părtășia neîntreruptă și veșnică a casei Tatălui nostru acolo sus. Fie ca această dragoste să locuiască mult mai mult în inimile noastre, pentru ca noi să intrăm mai pe deplin în adevăratul sens și în adevărata putere a nașterii din nou și să învățăm tot mai bine ce este ea, cum are loc ea și care sunt rezultatele ei. Dumnezeu să ne ajute la aceasta, din pricina lui Hristos! Amin.